

τυρος Γεωργίου ἑνα ἱεροκῆρυκα διδάσκαλον καὶ ἑνα ἱεροδιάκονον καθὼς τὰ πατριαρχικὰ σιγγιλιώδη διαλαμβάνουσι. Καὶ ἐν συντόμῳ ἄνωθεν καὶ ἕως τοῦ νῦν ἐκ τῆς γενεᾶς ταύτης ἡ φιλαδελφία πρὸς τοὺς πλησίον σὺν οἰκτιρμοῖς καὶ εὐποιίας οὐκ ἐξέλιπε.

Καὶ ταῦτα πάντα τὰ εἰρημένα παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν ἐκείσε ἀξιοπίστων χριστιανῶν ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν ἠκούσαμεν καὶ ἐβεβαιώθημεν. Τοῦτον δὲ τὸν τιμιώτατον Κύρ Γεώργιον ἦδη ἐπτά μῆνας ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ Κυθρίας, ἦτοι τοῦ Τσερίγου, ἡμετέρας ἐπαρχίας, διατρίβοντα, χριστιανὸν ὀρθόδοξον, ἐγνωρίσαμεν καὶ πρὸς τὰ θεῖα εὐσεβέστατον, εἰς ἄκρον φιλαλήθη, δίκαιον καὶ οἰκτιρμονα. Ἄλλ' οἷς κρίμασιν οἶδεν ὁ Κύριος ἐν ταύτῃ τῇ ὀλεθρίῳ καὶ ἐλεεινῇ αἰχμαλωσίᾳ τοῦ Μιστρός 1), δι' ἀνάγκην καὶ συμφέρον τοῦ κοινοῦ τῆς πολιτείας αὐτῶν ἕως τὴν ἐσχάτην ἡμέραν ἀναμείνας, δὲν ἔφθασε νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὰ πράγματα αὐτοῦ, ἀλλὰ φυγὰς γενόμενος ἄφησεν ἅπαντα καὶ σὺν τοῖς ἀκινήτοις ἅμα καὶ τὰ κινήτὰ ἀνεπίστως ἀπώλεσε μέχρι τῶν τιμίων καὶ ἐλαφρῶν, δῆλα δὴ μάλαγμα, μαργαριτάρια καὶ λοιπὰ τίμια πράγματα καὶ δὴ ἐν ἀπορίᾳ τοῦτον ὄρωντες τυγχάνοντα τούτου ἕνεκα καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀρᾷ ἐπιπέσωμεν τοῦ Κυρίου ἐπαπειλοῦντος τοὺς τὴν ἀλήθειαν κρύπτοντας, καὶ τὸ οὐαίτοις τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν λέγοντας, ἐδώσαμεν τὸ παρὸν ἡμέτερον ἀρχιερατικὸν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀληθείας καὶ βεβαιότητος, ὑπογραφομένοι μετὰ καὶ τῆς ἡμετέρας σφραγῆς.

Ἐν ἔτει ἀΨφα (1771) ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ ια'

Γ. Κυρίλλος

(Τ. Σ.)

Ὁ Ἐπισκοπικός

πρωτονοτάριος Γεώργιος Μόρμορης

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω σχετικῶς πρὸς τὴν εἰρημένην οἰκογένειαν τῶν Λεωπούλων, ὑπάρχει ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας ὑπ' ἀριθμὸν 6859 ἐπὶ μεμβράνης καὶ τὸ δίπλωμα δι' οὗ ὁ Δόγης τῆς Ἐνετίας Σιλβεστρος Βαλέριος ἀπένειμεν εἰς τὸν Σαράντην Κομνηνὸν Λεώπουλον συνταγματάρχην τὸν τίτλον τοῦ Κόμητος τῷ 1694 διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐνετίας καὶ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ εἰς τὰς κατὰ τῶν Τούρκων μάχας, περὶ οὗ ἀνέφερε καὶ τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφο τοῦ Κυρίλλου, ἔνθα ὀνομάζει αὐτὸν Σαράντον. Ὡσαύτως δὲ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ὑπάρχει καὶ ἀντίγραφον ἔγγραφου Ἰταλιστῆ ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Ῥωσικοῦ προξενείου ἐν Κυθήροις ἐξηγημένον ὑπογεγραμμέ-

1) Ἐνοεῖ τὴν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ὀρλώφ γενομένην καταστροφὴν τοῦ Μιστρός.

νου ὄντος τοῦ προξένου Ἐμμανουὴλ Μόρμορη ἐν ἔτει 1806 3 Μαΐου, δι' οὗ ὁ κόμης Ἀλέξιος Ὀρλώφ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1772, ἐν Πάρῳ ὄν, πιστοποιεῖ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς ὁ Γεώργιος Λεώπουλος μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς οἰκογενείας προσήνεγκεν εἰς τὴν Ῥωσίαν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ παρέχει αὐτῷ πάσας τὰς τιμὰς τὰς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥώσου ἀξιωματικοῦ ἀπονεμομένας.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο φέρεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἐταιρίας τὸν ἀριθμὸν 6857.

Α. ΜΗΝΙΑΡΑΚΗΣ.

ΑΛΛΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

Ἐν Turnhout τοῦ Βελγίου ὑπάρχει τὸ διάσημον μοναστήριον τῶν καλουμένων *τραππιστῶν* μοναχῶν, οἵτινες ἔχουσιν ὡς ὄρον τῆς ἐν αὐτῷ διαβιώσεως τὸ νὰ μὴ ὀμιλῶσι ποτέ. Εἰς καὶ μόνος ἐπιτρέπεται ἐν αὐτῷ νὰ ὀμιλῇ, ὁ ὀδηγῶν τοὺς ξένους μοναχός, ἀλλὰ καὶ οὗτος ὀμιλεῖ ὀλίγον, ἡ δὲ φωνὴ του ἀκούεται ὡς ἐλαφρὸς ψιθυρος, καὶ ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου πνέοντος διὰ κοιμητηρίου.

Τὸ μοναστήριον εἶνε σοβαρὸν, ἔχον ὑψηλὰ τεῖχη, οὐδαμοῦ δὲ ὑπάρχει κόσμημά τι ἢ χάριέν τι στόλισμα. Τὰ καθέκαστα αὐτοῦ μέρη εἶνε ἡ ἐκκλησία, διάφορα κελλία, σταῦλοι καὶ δωματία ἐργασίας, ἐν αὐτοῖς δὲ οἱ μοναχοὶ διδάσκονται τὴν λήθην τῶν ἐπιγείων καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν καθίστανται ὡς σκιαί. Μέρος τῆς ἡμέρας διατρίβουσιν οἱ τραππισταὶ εἰς τὴν προσευχὴν. Βλέπει τις αὐτοὺς ἀκινήτους ἱσταμένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁμοιάζοντας μάλλον πρὸς ἀπολελιθωμένους ἀγίους. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν πίπτουσι πρηνεῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μένουσιν οὕτω μακρὸν χρόνον προσευχόμενοι ἐνδομύχως. Τὸν λοιπὸν χρόνον ἐργάζονται.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου τούτου ἐγείρονται ὄρθρου βαθέος ἀπὸ τῆς σκληρᾶς αὐτῶν κλίνης, συναθροίζονται εἰς προσευχὴν, καὶ εἶτα ἀρχονται τῆς ἐργασίας, συνισταμένης εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς περὶ αὐτοὺς ἐρήμου χώρας εἰς καρποφόρους ἀγρούς. Ἐργάζονται δὲ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των δι' ἀξίνης, πτύου ἢ ἀρότρου ἀδιαλείπτως φέροντες τὸν αὐτὸν χιτῶνα εἴτε ὁ ἥλιος φλέγει τὴν κεφαλὴν εἴτε ὁ χειμὼν εἶνε ὀρμιμὸς ἢ ἡ βροχὴ πίπτει ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Μόνον δὲ τὴν κεφαλὴν ἔχουσι κεκαλυμμένην διὰ τῆς καλύπτρας. Ὁ βλέπων αὐτοὺς ἐργαζομένους κατὰ μακρὰς μακροτάτας σειρὰς νομίζει ὅτι βλέπει καταδικούς εἰς ἀναγκαστικά ἔργα ἐργαζομένους διὰ τῆς βίας. Πρὶν ἢ χωρὰ των ἦτο ἀγρία καὶ πλήρης ἀκανθῶν καὶ τρι-

βόλων. Νῦν εἶνε κατάφυτος καὶ πλήρης ποιμνίων. Ἡ τροφή τῶν μοναχῶν τούτων συνίσταται μόνον ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν, μόνον δὲ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐπιτρέπεται καὶ κρέας. Ἐν τοῖς κελίοις αὐτῶν μένοντες οἱ μοναχοὶ φέρουν ἐλαφροτάτας ἐμβάδας, οὕτω δὲ βαδίζοντες δὲν προξενοῦσι τὸν θόρυβον τοῦ ἀνθρωπίνου βαδίσματος.

Ἀποθνήσκοντα μοναχὸν καταθέτουσι ἐν τινι πάντοτε ἐτοιμῷ εὐρισκομένῳ λάκκῳ· ὅταν δὲ καλύψωσι τοῦτον διὰ χώματος, ἀνοίγουσι εὐθὺς ἕτερον, ὅστις παραμένει ἀνεωγμένος μέχρις οὗ δεχθῆ ἕτερον τῶν ἀφῶνων ἐρημιτῶν. Ὁ πάππας Πίος ὁ ἕνατος προσεκάλεσε ποτὲ μέρος τῶν τραππιστῶν πλησίον τῆς Ρώμης, οὗτοι δὲ ἐν τὸς βραχείος χρόνου ἀπήλλαξαν τῶν πυρετῶν τὸ ἀκατοίκητον τμήμα Τρεφοντάνε, ἐργασθέντες ὑπερβολικῶς καὶ ἀκαταβλήτως.

ΑΥΛΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου πενθοῦσιν ἐπὶ ἑβδομάδας αἰ εὐρωπαϊκαὶ αὐλαί, ὑπὲρ πάσας δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἢ αὐλῇ τοῦ Βερολίνου.

Αἱ πένθιμοι περιβολαὶ ἐκεῖ εἶνε τοιαῦται:

Αἱ κυριαὶ τῆς Αὐλῆς φέρουσιν ἐσοῆτα μέλαιναν, πῖλον μέλανα κεκαλυμμένον ὑπὸ μελαίνης σκέπης, δύο μέλανα πέπλα ἐν ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ ἕτερον ὀπίσω πολὺ μακρὸν μέλανα χειρόκτια σουηδικὰ καὶ οὐδὲν κόσμημα.

Μετὰ δεκαέννεα ἡμέρας αἱ κυριαὶ τῆς Αὐλῆς ἀφαιροῦσι τὸ μακρὸν πέπλον· τὸν δὲ τρίτον μῆνα ὁ πῖλος ἔσται λευκός, λευκὰ τὰ χειρόκτια, λευκοὶ πάντες οἱ κόσμοι τοῦ ἐνδύματος.

Τὴν σήμερον τὰ αὐλικά πένθη ἠπλοποιήθησαν πολὺ, ἐν ᾧ ἐν παρωχημένοις χρόνοις ἦσαν πομπωδέστερα ὅπως πάντα τότε ἐν ταῖς Αὐλαῖς.

Τὰ βασιλικά ἐνδιαιτήματα ἐκαλύπτοντο καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ ὑφάσματος μαύρου ἢ φαιοῦ, ἐστρώννυτο δ' ἐπὶ μαῦρα τὰ ὀχήματα ἐφ' ὅσον διήρκει τὸ πένθος.

Μέχρι τῶν χρόνων Λουδοβίκου ΙΑ' πένθιμον χρῶμα ἠθεωρεῖτο τὸ πορφυροῦν· αἱ δὲ βασίλισσαι χηρεύουσαι ἐνεδύοντο λευκά, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα *λευκαὶ βασίλισσαι* (*reines blanches*). Τὴν σήμερον μόνον τῶν καρδιναλίων ἢ πένθιμος σταλὴ εἶνε ἰόχρους καὶ οὐχὶ μέλαινα.

Ἐν Ρωσίᾳ πρότερον οἱ θνήσκοντες μονάρχαι ἐξετίθεντο ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας περιβεβλημένοι τὴν βασιλικὴν στολήν. Ὁ λαὸς προσήρχετο ἐλεύθερος καὶ προσεκύνει ἀσπαζόμενος τὴν ψυχρὰν χεῖρα τοῦ νεκροῦ, ἐν ᾧ πέριξ ἐκαίοντο

ἀδιαλείπτως μύρα καὶ μυρταὶ λαμπάδες ἠκτινοβόλου ἀσβεστοὶ ἡμέρας καὶ νυκτός.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἀπὸ τῆς χηρείας αὐτῆς φέρει πένθιμον κεκρύφκλον, ὃν δις ἢ τρίς μόνον ἀφῆρεσεν ἐν ἐκτάκτοις ἐορταῖς.

Ἡ νεκρὰ χήρα βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας φέρει ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς κόμης ἰσπανικὴν καλύπτραν διὰ μαργαριτοκοσμῆτων καρφιδῶν ἡρμοσμένην.

Παρὰ τισιν αὐλαῖς ἐπιτρέπονται οἱ ἀδαμάντινοι κόσμοι ἐπὶ τῆς πένθιμου περιβολῆς. Καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει τι τὸ ἐπιβάλλον ὁ ἐπὶ τοῦ μαύρου ὑφάσματος ἀκτινοβόλων ἀδάμας, ὁμοιάζων μέγα κρυσταλλωμένον δάκρυ.

B**

Η ΦΙΛΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΧΟΕΝΖΟΛΛΕΡΝ

Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀποθανόντος αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου ἦτο καὶ ἡ ἀκαταπόνητος αὐτοῦ φιλεργία· « Δὲν μοῦ μένει καιρὸς πρὸς κάματον », ἦτο μία τῶν συνήθων του φράσεων τελευταίων. Ἀπεράλλακτα καὶ ὁ προπάτωρ αὐτοῦ Μέγας Φρειδερίκος ἔλεγε μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του· « Ἡ ζωὴ μου φθίνει καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποήσω καλῶς τὸν ἀπομείναντά μοι χρόνον, ὅστις δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἀλλ' εἰς τὸ κράτος. »

Ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις φράσεσι δύο μεγάλων Χοενζόλλερν καταφαίνεται τὸ πνεῦμα τῆς ὅλης δυναστείας, τὸ πνεῦμα δι' οὗ οἱ Χοενζόλλερν ἀνῆλθον εἰς τὸν βασιλικὸν τῆς Πρωσσίας θρόνον καὶ ἀνέδειξαν τὴν Πρωσίαν ἡγεμόνα τῆς Γερμανίας.

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΥ

Θέλω νὰ ἐργάζωμαι ἀδιαλείπτως πρὸς ἐξαγνισμόν τῆς καρδίας μου καὶ βελτίωσιν τῆς ζωῆς μου.

**

Δὲν θέλω παρ' ἐμοὶ διεσθαρμένους καὶ κόλακας.

**

Οἱ ἀκεραιότατοι, οἱ εἰλικρινέστατοι ἔσονται μοι φίλτατοι.

**

Ἐπὲρ πάντας ἀγαπῶ ἐκείνους, οἵτινες θά μοι εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν, κἂν αὕτη δυσάρεστος ᾖ.

**